

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2015 r.,
sprawy **E. S.**,
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 189a § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...],
z dnia 10 kwietnia 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Ś.,
z dnia 30 grudnia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 30 grudnia 2013 roku, E. S. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 189a § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a także z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i art. 204 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, 120 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł oraz orzeczono zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną i zakaz zbliżania się do niej na odległość bliższą niż 100 metrów na okres 4 (czterech) lat. Jednocześnie E. S.

został uniewinniony od zarzutu popełnienia czynu z art. 189a § 1 k.k. i art. 204 § 2 i art. 203 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 r., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że:

- 1) w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w pkt I części rozstrzygającej pominął art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k., tj. zakwalifikował ten czyn jako przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
- 2) w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w pkt II części rozstrzygającej pominął art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k., tj. zakwalifikował ten czyn jako przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył oskarżonemu E. S. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Mocą powołanego wyroku Sąd Apelacyjny połączył orzeczone wobec E. S. kary jednostkowe i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od ww. orzeczenia wniósł obrońca skazanego E. S. zarzucając rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, która mogła mieć wpływ na treść wyroku tj. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 22 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k., art. 11 § 2 w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 189a § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k., a także rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów kasacyjnych wskazać należy – jak trafnie zauważył prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację – że podnosząc zarzuty rażącej obrazy prawa materialnego obrońca skazanego w istocie powtarza zarzuty i argumentację zawarte w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego, a w konsekwencji kontestuje zapatrywania prawne Sądu Apelacyjnego, efektem których było dokonanie subsumpcji przestępczych zachowań E. S. pod określone normy prawne, a w konsekwencji przypisanie mu popełnienia dwóch przestępstw na szkodę pokrzywdzonej V. M.

W tym stanie rzeczy niezbędne staje się natomiast przede wszystkim odesłanie skarżącego do s. 9-10 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, na których w prawidłowy sposób odniesiono się do zarzutu naruszenia art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 22 k.k. Sąd *ad quem* trafnie przyjął bowiem, że zachowanie E. S. polegające na telefonicznym złożeniu propozycji „zbycia” małoletniej pokrzywdzonej znanej mu osobie, w celu następczego prostytuowania się pokrzywdzonej na rzecz tej osoby stanowi usiłowanie dokonania przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. W tym kontekście Sąd odwoławczy trafnie uwypuklił, że osoba potencjalnego „kontrahenta” była wcześniej znana skazanemu, także z tego powodu, iż akceptowała proceder handlu ludźmi i tym samym była realnie zainteresowana proponowaną przez skazanego transakcją, jak też że ostateczne sfinalizowanie owej transakcji nie doszło do skutku jedynie z powodu wieku pokrzywdzonej. Konsekwencją akceptacji przez osobę o pseudonimie D. propozycji E. S. byłoby natomiast dostarczenie odbiorcy lub odbiór pokrzywdzonej od skazanego, a zatem zachowania, które stanowiłyby już dokonanie przestępstwa z art. 189a § 1 k.k.

Formułując w pkt 1 lit. b kasacji zarzut obrazy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. obrońca skazanego kontynuuje polemikę z poczynionym w sprawie ustaleniem w zakresie istnienia pomiędzy pokrzywdzoną a E. S. „stosunku zależności”, jak też

co do samego celu działania skazanego tj. „sprzedaży” pokrzywdzonej w celu uprawiania przez nią prostytucji na rzecz nowego „nabywcy”. Do tego zarzutu Sąd Apelacyjny odniósł się na s. 10 uzasadnienia wyroku, przy czym zawartą tam trafną argumentację wystarczy uzupełnić o stwierdzenie, że nie budzi wątpliwości prawidłowość ustalenia przez Sąd I instancji faktu istnienia pomiędzy skazanym a pokrzywdzoną V. M. stosunku zależności. E. S. pozostawał bowiem w konkubinacie z matką pokrzywdzonej i sprawował w ten sposób nad V. M. faktyczną opiekę od momentu jej przyjazdu do Polski.

Zarzut naruszenia art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 189a § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. również został już podniesiony przez obrońcę skazanego w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego. Dokonaną w tym zakresie przez Sąd Apelacyjny kontrolę orzeczenia Sądu I instancji należy uznać za pozbawioną błędów. Na s. 10-11 pisemnych motywów wyroku Sąd *ad quem* trafnie wywiódł bowiem, że przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. jest dokonane z chwilą wykonania przez sprawcę którejś z czynności wykonawczych z art. 115 § 2 k.k., a wymienione w tym przepisie zachowania mogą dopiero skompletować zespół znamion przestępstwa z art. 203 § 1 k.k. Dopiero cała kumulatywna kwalifikacja wymienionych przepisów oddaje zatem pełną kryminalną zawartość zachowania skazanego E. S.

Ostatni z zarzutów kasacji, w którym obrońca skazanego wskazuje na naruszenie przez Sąd Odwoławczy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w istocie stanowi powielenie podniesionego w apelacji, a niedopuszczalnego w trybie kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Argumentacja kasacji wskazuje bowiem, że skarżący wciąż nie zgadza się z przyznaniem waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej V. M., konsekwentnie pomijając wszechstronną i wyczerpującą ocenę tego dowodu, jakiej dokonały procedujące w sprawie Sądy. Nie jest jednocześnie wiadome, z jakich powodów skarżący odwołuje się do zeznań świadków E. I. i J.G., skoro sam wskazuje, że wiedza tych świadków co do meritum stawianych E. S. zarzutów może budzić wątpliwości.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części

dyspozytywnej postanowienia, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.